

Recensente: Onika Pinkus

Syna Boeijen: 'Bijna... Met gespreide vleugels...' Uitgeverij Free Musketeers, Zoetermeer 2012. ISBN 9789048423101 Zie ook: [http://www.freemusketeers.nl/Alcoholverslaving/Anorexia Nervosa/ Depressie/Dwangneurose/ED/1](http://www.freemusketeers.nl/Alcoholverslaving/AnorexiaNervosa/Depressie/Dwangneurose/ED/1))

Soort boek/ziekte/ stijl:boek waarin schrijfster beschrijft hoe zij door vallen en opstaan probeert om te gaan met haar ziekte. Het boek is in dagboekvorm geschreven. Soms schijft ze een aantal keren per dag, soms een aantal dagen tot weken niet. Het boek beschrijft de persoonlijke ervaringen en gebeurtenissen in de periode van november 2010 tot en met november 2011. Tussendoor staan er veel gedichten die ze zelf heeft geschreven, een manier om haar gevoelens te verwoorden. Ook staan er stukken songtekst va liedjes die haar gevoelens beschrijven.

Over de schrijver: Dit is het tweede boek van Syna Boeijen. Het eerste boek heeft de titel 'Ooit zal ik mijn vleugels spreiden'. Daarin beschrijft ze hoe ze zich door de opnames in psychiatrische ziekenhuizen heen slaat. Ze leidt aan Anorexia Nervosa, gepaard gaande met dwangmatig gedrag en depressies.

Korte beschrijving: Het dagboek begint op 26 november 2010 met een opname. Syna is dan bijna 21 jaar. Ze weegt op dat moment 46 kilo en haar streven is om 38 kilo te wegen. Ze vindt zichzelf te dik, ze is eenzaam in haar verdriet, wil op dat moment nog niet echt hulp ontvangen, maar vraagt we om aandacht van de hulpverlening. Ze heeft ook last van stemmen in haar hoofd en van haar tweede (Emely) en derde (Emma) persoonlijkheid. Ze neemt haar medicatie niet trouw en als ze door middel van sondevoeding boven de 50 kilo uit komt wil ze toch weer dunner worden. Ze heeft ook vaak de drang zich te willen automutilleren. Ze voelt zich vaak slecht, dik, depressief en suïcidaal. Ze omschrijft haar situatie als eenzaam: 'er zit veel verdriet wat er niet uit kan'. In het jaar mag ze een aantal keren met voorwaardelijk ontslag, omdat het goed gaat. Maar meestal krijgt ze snel weer een terugval. Ook omdat ze vaak naar de alcohol grijpt. Gaandeweg gaat ze erkennen dat ze naast een eetprobleem ook een alcoholprobleem heeft. Haar leven bestaat voornamelijk uit (creatieve) therapie. Ze haalt veel afleiding en positieve energie uit creatief bezig zijn, met name schilderen. Tussendoor ontmoet ze af en toe een vriend, maar dat houdt meestal een aantal maanden stand. In augustus krijgt ze een nieuwe vriend, Ömer, uit de kliniek. Daar is ze helemaal gek op. In september mag ze met voorwaardelijk ontslag. Eind november gaat het uit met haar vriend, maar na een week is het weer aan. Het boek heeft ene open einde. Na het einde van het boek (29 november 2011) is ze toch weer opgenomen en moet ze aan de sondevoeding. Ze is nu bezig te zorgen voor een goede dagvulling, vrijwilligers werk onder andere. Met vallen en opstaan, maar er lijkt een stijgende lijn te zijn.

Wat viel op: Vooral in het eerste deel voelt Syna zich slachtoffer, maar ze is ook in staat dit af en toe te zien. Naarmate het boek vordert verdwijnt dit. Syna beschrijft mooi de interne strijd: ze weet dat ze ziek is en geholpen moet worden, maar ondertussen bedondert ze de professionals om haar heen waarvan ze zich realiseert dat ze alleen zichzelf ermee heeft. Het boek is ook een mooie dag-tot-dag beschrijving vanuit de cliënt over hulpverleners die ook niet goed weten wat ze ermee aanmoeten.

Citaten:

Pag. 18: "Het lukt niet zo goed om me medicijnen trouw in te nemen. Vooral als ik thuis ben. En mijn voornemen om nooit meer te automutilleren is ook mislukt.

Dinsdag had ik veel spanning en heb ik in mijn arm gesneden. Er zitten nu negen hechtingen in. Eigen schuld, dikke bult.”

Pag.19: “Ja, ik weet precies hoe het bij mij werkt. Ik weet het allemaal goed te vertellen. Maar een oplossing is er niet. Tenminste, ik heb het nog niet gevonden.”

Pag.24: “Ik heb behoefte aan een goed gesprek en begrip nu. Maar ik durf niet naar de kliniek te bellen. Omdat ik bang ben dat als ik de waarheid over mijn gevoelens zeg, dat de begeleiding dan gaat zeggen dat ik terug moet komen. En dat wil ik niet. Want ik heb wijn gedronken, en als ze daar achter komen, moet ik vijf dagen binnen zitten. Daar zit ik ook niet op te wachten.”